

TAMÁSI JÓZSEF

Joplin sír

VERSEK

BUDAPEST

**Sorozatszerkesztő
SIMOR ANDRÁS**

© Tamási József 2016

*...és néha furcsa álmaim vannak
férfiakat és nőket látok
akik rozsdás írógépeket püfölnék veszettül órákon át
napokon át
a megváltozhatatlanon török a fejüket
integetnek és bólogatnak nekem és üzeneteket váltunk*

*egy örök frekvencián
és tulajdonképpen mindannyian ugyanazt a verset
írjuk évezredek óta
de nincs harag
Joplin sír csak*

(Joplin sír)

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

gabi

mintha rászáradt volna a bőr
csontos és szürke az arca
hangja halk és rekedt
mint egy régi csöves rádióé
szeme egy riadt gyermeké
cikázik ide-oda
ujjai között remeg a dekk
ahogy elkezdi mesélni
véget nem érő történetét
ugyanarról
hogy kint dolgozott németbe
de mindig másképp szól a sztori
senki nem hallgatja már
de nem zavarja
az sem
hogy engem
hol józsinak hív
vagy janinak
Zolinak
és minden este
más ágyába akar feküdni
egész éjjel figyelni kell
felkel
mászkál
megáll
néz ki a sötét ablakon
kérdzem mi az
füstöl a kémény mondja
jól van gabi
nem baj
aludjál
és visszavezetem az ágyához

meddig maradjak

úgy jövök fel ide
mint valami szentélybe
pedig nincs itt semmi
csak egy kaptató vége
ez az én everesztem
nem akarok már nagy dolgokat
annyit hogy ide kijárjak vagy húsz évig
szeretem ezt az ösvényt
lassan visszafoglalja az erdő
nem zavar
hallgatok
szél játszik a csenddel
a vérem lüktet ereimben
örülök ezeknek a pillanatoknak
lent a város
az emberek
én meg sófoltos pólóban
izzadt homlokkal
azon gondolkodom
meddig maradjak

rakendroll

fekszem a sötétben
korai led zeppelin hallgatok 2.1-ben
jimmy page úgy bontja az akkordokat
mint egy isten
aztán bevadul és hasít a heavy metál
robert plánt suttog nyög jajgat üvölt
a basszus a dob beszarak olyan jó
képzeletemben az én kezemben van a gitár
és előttem a mikrofon
azt mondják az okosok
tizenhárom-tizennégy éves korban vésődik be
hogy milyen zenét hallgat majd valaki
idősebb korában
emlékszem akkoriban magzati pózban feküdtem
a takaró alatt
két laposelemmel tuningolt
sokol rádiót szorítottam a fülemhez
és minél durvább volt a zene
annál könnyebb lett a lelkem
a szüleim güriztek

szegények voltunk
nem tűntem ki semmiben
ungvári tamás rockról szóló könyveit
telefirkáltam idézetekkel
az üvöltést olvastam
joplinba voltam szerelmes
más akartam lenni
mint bárki a falunkban
minden szart kipróbáltam
csak a rock and roll
a versek maradtak menedéknek
most se jobb
egy vagyok
a sok megfáradt ember közül
szobámban por és keserűség
szétdobált könyvek
a hűtőm üres
gitáromon hamisan szól
a rakendroll

az élet illatai

bassza meg
maga egyszerűen
nem tud rólam semmit
se a múltamról
se a jelenemről
csak ossza az észet nekem
azt hiszi különb nálam
vegyen vissza az arcából
mar amikor beléptem az irodájába
láttam az utálatot a szemében
pont egy ilyen pofa dumál nekem az életről
és jön ezzel a pszicho szöveggel
sokat gyakorolhatta
közben alig várja hogy elkotródjak
lefogadom naponta kétszer is letusol
és ha kilépek
már fújja is szét a légfrissítőt
elnyomva az életszagot
izzadni konditeremben szokott
ott terpeszkedik flancos öltönyében
gondolom hogy a kocsija se suzuki
es nem panelben él
hanem kint a rózsadombon
én meg örülök
ha van egy ágy ahová ledőlhetek
nem fagyok meg reggelre
ha kajám is van az már tiszta havai

úgyhogy ne nyomja nekem ezerrel
a sablon szövegét
vágja a pofámba amit gondol
oszt kész
ne prédikáljon
itt hagyom a fenébe
mert azt utálok a legjobban
ha keresztülnéznek rajtam

az éjszaka

az éjszaka
fekete iszap
fojtogat
sorsom odvas fogai
tépik arcomat
mozdulnék
nem tudok
barátaim
magamra hagyatok

a szőke lány a nagy kékségből

ma rád gondoltam
egész álló nap
egy pillanatra mintha
téged láttalak volna
elsietni a járdán
egy villanás
mégis amíg el nem aludtam
ott voltál gondolataim origójában
nem akartalak
és nem is tudtalak elküldeni
és most bánom igazából
hogy nem mondtam el soha
nekem te voltál
a szőke lány a nagy kékségből
attól a pillanattól
amikor beléptél az osztályterembe
elérhetetlenül kecsesen és gyönyörűen
tökéletességed teljes tudatában
mint egy japán katana
azóta sok rejtett zugot bebarangoltam
a lelkemben
van ahová mindig visszatérek
van ahonnét menekülök

közben naphosszat nézem a lóri linstruth
videókat a jutúbon
az a csaj úgy nyomja a rocket
mint joplin óta senki
pimaszul kócoson tépi a húrokat
rád emlékeztet
én meg beleborzongok
hogy nem az enyém lettél
nem tudom valamiért mindig megijedtünk
ha már csak egy lépés hiányzott
a beteljesüléshez
de lehet én értettem félre mindent
és az egész a vágyaim játéka volt
nem a gesztusaid hazudtak
hanem én önmagamnak

egy újabb értelmetlen vers

kimondani könnyű bármit
de utána jönnek sorban
a klónozott napok
az átkínlódott esték
reggelek
a szombatok
a vasárnapok
amikor nincs kedvem semmihez
fekszem
próbálok visszaaludni
nem megy
forgolódom
jár az agyam
mennyi tennivalóm volna
és mennyi mindenről maradhattam le
közben a fény átszűrődik a sötétítőn
furcsa ábrákat rajzol tapétára
nézem és agyalok tovább
elbaszott egy játék az élet
háborúk nyomor járványok
politikusok az értelmiség
a vallás képmutatása
és a sajátomé
hogy mennyi mindenem van
másnak meg semmi
pedig kell az ember a földnek
az ember az embernek
hogy legyen kinek mit jóvátenni
végül felkelek
hugyozok
leugrom a boltba

egy hájas pénztárosnő beszél
aprót kérek
és lesi
ahogy remeg a kezem
utálom amikor néznek
még jobban ha beszélnek
így felhúзва
írok egy valószínűleg szar verset
amit bebasznak majd a kukába
mit tudom én hogy kik és hogy miért
de mindegy is

harmatcsepp a pókfonálon

van
aki nem kell senkinek
él
aztán eltűnik
nem hagyva maga után
több nyomot
mint egy nyáresti zápor
olyan ő
akár harmatcsepp a pókfonálon
amit ha egészen közélről nézel
megláthatod tükörképedet

outsider

az utcában ahol éltem
gyermekkoromban
nyáron finom por szállt
szürke mint a cement
májusban egy-egy felhőszakadás után
hömpölygött a kávébarna víz
akár egy folyó olyan volt
és mindig történt valami érdekes
emlékszem sokat játszottam egyedül
nem volt senki egyívású velem
vagy figyeltem a felnőtteket
ahogy dolgoznak
hallgattam a beszélgetésüket
munkáról pénzről meg a háborúról
amikor eluntam magam
odacsapódtam
hol az egyik
hol a másik utcabeli bandához

amelyik éppen befogadott
azóta érzem kívülállónak magam
ez az érzés cikázik bennem
mint az áramütés este
ha lehunyom szemem
és képzeletemben visszatérek
múltam színtereire

így élek

szilánkosra törnek számban a szavak
inkább kussolok
véres nyálat nyelek
visszafogom mozdulataimat
érzelmeim csomókat gyúrnak izmaimba
elbújok zenéim verseim mögé
és bámulom megtépázott lelkemet

nemzedékem

nekem nincs nemzedékem
atomjaira hullott
méretre szabott öltönyben feszítő
ügyeskedőket látok
meg piától hebegő lúzereket
ilyen-olyan ügyért
szélmalomharcot vívó bolondokat
vannak a föld alatt is páran
nincsenek hőseink
se bukott szentjeink
én meg nem érzem
hogymár hány is tartoznék
egyedül az írás
ami összeköt az emberekkel
a csend haldoklik
az üvöltés reakció nélkül
fullad a fakó égbe
a vitákat felváltotta a beletörődés
és nem szégyelljük közönyünket
többet élünk demokráciában
mint a szocializmusban
de egyiket se értjük
a zene már csak háttérzaj
a kocsink csillogása gyönyörködtet
nem a szerelmünké
megsavanyodott szánkban a nyál

nem köpjük le reggel tükörképünket

mintha

látom őket
naponta többször
vonszolják magukat
keresztül a városon
bejárva minden utcát teret
elől a férfi aszottan
zsíros hajjal szakállal
kissé lemaradva a nő
kóbor kutya szemekkel
mintha szögekkel kivert falú
labirintusban bolyonganának
az idők kezdete óta
olyan fájdalmas
nehéz a léptük
mennek szótlantul
leszegett fejjel
háromszázhatvanöt canossa
önnön istenük engesztelésére
próbáltam megtudni valamiért
hogy kik is ők
szóba se álltak velem
megközelíthetlenségük ismerős
ahogy a viselkedésük
mintha önmagamat látnám bennük

külön bejáratú sivatag

a napok számolatlanok
ahogy a kudarcok
a veszteségek
fiatalon még azt gondoljuk
lesz időnk
bejárni a partokat
megismerni ami számunkra értékes
és ezen az úton eljutunk
valami személyes igazságig
bölcességig
mélyebb tapasztalásig
aztán amikor megjelennek az első repedések
először talán az arcon
de lehet hogy kapcsolatainkban
vagy éppen

a lelkünkben egy apró titok miatt
és akkor mindez láthatatlan marad
de apró tüzek égnek bennünk mindenhol
kiszáradunk akár egy kút
nem nyújtunk már vigaszt
mi is arra vágyunk
külön bejáratú sivatagunkban

istent a netről

vettem magamnak akciósán
egy istent a neten
nem gandalf-szerű
bölcös öreget
egy olcsó tajvani utánczó
szakállal is van
meg világít a szeme
de mégsem az igazi
csak kisebb csodákra képes
például elzárja a meleg vizet
kinyitja az ablakokat
néha lefagy
építettem egy kis szentélyt
a tévé mellett
odaraktam
esténként mécseseket égetek előtte
a macskáim is megszerették
és észrevettem
hasonlít rám
ő is elszundít szombatoként
ha meccs van műsoron

cserehát

itt nincs isten
csak dombok
erdők foltjai
tanyányi falvak
és a föld
az ég
az ember
repedezett tenyér
csomós izom
hajnali kelés
só
kenyér

zsír
ha jut
nincs más

vámpír

sorsokban turkállok
mások kukákban
nincstelen vagyok
vagy még rosszabb
lopott gondolatokkal
tartom életben magam
nincs mentségem
menedékem
bolyongok
lélektől lélekig

without you

nélküled
csikorog a csend
a fénytől fekete füst lett
az idő parázsló pusztaság
a csodák dadognak
vér írja a dalokat
ruhám rongyos
és testemben kopott
csontok remegnek

valamikor

valamikor
talán holnap
talán még ma este
de lehet
hogy csak
egy nőnap múlva
vagy később
nem tudom
hogy mikor
bezárom az ajtót
magam mögött
úgy se jössz

ha indulnék valamerre

holnap
új hazugságokra cserélem
a maiakat
messziről szemlélve a történéseket
és minduntalan magamba botlok
ha indulnék valamerre

ünnepek

decemberben számolatlanul
zs kategóriás
amerikai akciófilmeket néztem
kemény és izmos férfiak irtották
a kemény és izmos férfiakat
az volt a főszereplő
aki a legtöbbet ölte meg
nagyjából ez volt a lényeg
mar zsibbadt a fenekem a sok üléstől
az agyam a sok vértől
kábé ennyire telt tőlem
amúgy átstresszeltem volna
az ünnepeket
nem tudom
a karácsonyt utálom jobban
vagy a szilvesztert
a pillanatokat magasztalom
ha van miért

impotencia

a nagy költő nem tud verset írni
rakosgatja a szavakat
végtelen számú variációkban
arra számítva
maguktól összeállnak egészzé
alig eszik
éjszakai töprengéssel
kétkedéssel telnek
nem jönnek a gondolatok
ül egyedül a sötétben
bármit tesz

az a tehetetlenség érzését növeli
régi verseit olvassa
járkál lefekszik
összefolynak a napok
minden szóba belekapaszkodik
de folyton megakad
már könyörög az isteneknek
semmit nem értve
zúg a feje az ürességtől
a haláltól se félt ennyire

levelek

megszülettem
azóta helyben járok
mint akit egy fa belsejébe zártak
körbenőttek az évek
ugyanott vagyok ahol voltam
csend és keserűség
kérgesedett rám
gyökereim fölött
a hó alatt
levelek fonnyadnak
lassan humusszá

nyom nélkül

minden nap csak egy kicsiny magány
minden nap csak egy kicsiny fájdalom
minden nap csak egy kicsiny szomorúság
így apránként tépik szét
falják fel
először a bőrömet
aztán az izmaimat
a csontjaimat
mindenemet
a történések
hogyan nyoma se maradjon
napjaimnak

tj

bukowski

snyder
kerouac
meg trágya zenék
pár száz versnek álcázott
barkácsolt szöveg
vagy ötven elfogadható fotó
két macska
tucatnyi maraton
a régi barátok közül kettő
három nagy szerelem szilánkjai itt-ott
a legkönnyebb akkordok a gitáron
remény és ígéretek ködhegyei
titkos völgyek
nem árulom el hogy hol
ezernyi naplemente
feleannyi hajnal
nagyamám ölelésének emléke
az iskolai munkahelyi lógások
megszámlálhatatlan órai
kudarccok minden irányból
a depresszió és magány
jeges univerzuma
a nők mosolya
vagyok aki

mi más

lelkem hideg tó
méternyi vastag jég fedí
milyen szomorú ez
nehéz lehet így élni
és ha mindez
csak játék a szavakkal
képmutatás a rosszabbik fajtából
vagy tényleg
egy érzés bemutatása
a költészet eszközeivel
önreflexió
esetleg egy mély sóhaj
bele a semmibe
mert emberek között nem illik
az érzelmeket kimutatni
itt megakadok
loholok vissza snyderhez
arra gondolok
mi a túrónak írok én egyáltalán
pénzt nem hoz
sok időt elvesz
a lelki békémet felkavarja

kevés a sikerélmény
nincs hírnév
de apám is ír
a keresztlányom is
ez valami genetikai gikszer lehet
mi más

üres vagyok

üres vagyok
egy lyukas vödör
láncomon lógok zörögve
a kút alattam kiszáradt
szeméttel van tele
hideg szélcsikók
fonnyadt füvekben
örvényt kavarnak
az éjszaka nehéz
mint a só
szétmarja arcomat

ha már

ha már biztosan tudnám
csak egy napom van hátra
megnyírnám a szakállamat
leborotválnám a hajamat
végighallgatnám az összes
shadow gallery lemezt
gary snydertől elolvasnék mindent
este felmennék egy hegytetőre
leülnék nézném az eget
nem búcsúznék senkitől
elmennék és kész

priest és kerouac

esténként a judas priest
hetvenes években
készült lemezeit hallgatom
kis nyuszi voltam akkor
menő srác akartam lenni
egy dögös csajra vágytam

eldobtam a szemüvegemet
megnövesztettem a hajamat
basztam tanulni
koncertekre jártam piáltam
kerouacot olvastam meg snydert
de a jó csajok leszartak
ők pénzt akartak
lakást kocsit gyereket
így minden este részegen
egyedül feküdtem le
judas priestet hallgattam
vagy a falat vertem
vagy a farkamat

köd ne legyen

költészet
filmek
és rock and roll
nincs a tulajdonomban semmi
amit ne bírnék el a vállamon
jelzálog a lakásomon
hiteltől hitelig élek
macskáim elvannak nélkülem
minden más is
szilveszterkor egyedül leszek
karácsonykor szintén
bámulom majd a holdat
köd ne legyen

csak az írás

ködben térdelnek a fák
a csodák bilincsben
utáljuk magunkat
én meg a december
egy ember tarhál
a kocsmajtóban
utolsó százasom
nekiadom
kezdődik az éjszaka
a pia a cigi szaga
ajtóig kísér
bezárkózom
nem segít
csak az írás

az számít csak

talán senkit nem szerettem soha
csak hittem
képes vagyok rá

most ülök a monitor előtt
macskáim elbújtak

senki nem látja
a kétségbeesést
a félelmet érzését
önnön ürességemtől
a szememben

hiába gyónok
napról-napra
semmit nem jelent

amit cselekszem
az számít csak

menedék

amikor a lelkedet kirakod a placra
mint kofák a répát
hogyan nézzék lássák ki is vagy
amikor azt te sem tudod
keresed kutatod
leírt gondolataid mögött
ahol sötét van
mint a giliszták járataiban
elvakít a fény
ahogy kilépsz barlangod mélyéből
porszemből fújod föl magad az égig
aztán repülsz vagy zuhansz
mindegy is
ezerszer megkérdőjelezel magadban mindent
élet helyett pofákat vágsz a tükörnek este
hogyan ma se sikerült semmi
senki nem ölelt
mellé még keresztülgyalogolnak soraidon
golyót röpítenek a képeidbe
összemázolják amit lefestettél magányodban
dob dübörög basszus bűg

a gitár sír és te
ennyi maradt menedéknek

entrópia

leszoktál a nevetésről
mosolyról
aztán a beszédet hagytad el
a takarítás hiánya nem zavar
az ürülék és vizelet szaga sem
heversz
fejedben gondolatfoltok
értelmetlennek érzel
minden mozdulatot
nem félsz
azon túl vagy
az örökkévalóságon nem

kolonc és fájdalom

pocsolyákban bámulom arcomat
semmi nem változott
minden ugyanaz maradt
egyedül megyek
nem is tudom hova
innen el
valahova
barátaim elkoptak rég
mint térdeimből a porc
különc és fájdalom vagyok
bárkinek

figyelem(hiány)

hidak alól szürke
nyirkos hideg gomolyog
akár a füst fojtogat
üresek az utcák a pénztárcák
a csillogó boltok és az álmok
az emberek bezárkóznak
néhány ajtó mögül szivároog csak
vékony otthon-hang
néha feltűnik egy-egy busz

zenehallgatásba menekülő utasok
néznek ki a párás ablakokon
mély a magány
mint a tenger japán partjainál
hiába kiabál egy részeg a parkban
senki nem figyel
senkire

vénlány

szomorú vénlány maradt ez a nő
aki nem kellett senkinek bár gyöngyök
vannak a szemében a lelkében szögek
így nevelték nem verték csak a mesék
amiket mondtak neki nem hoztak nyugodt
álmokat sokat sírt a takaró homályában
most is sír este a magány lugasa körülötte
elrejtí és el is felejtí milyen vágyini valaki
után az utcán úgy ment sudár-büszkén
mint a lány a festményen ami a kedvence
hitte ő is ilyen szép és az is volt még most
is az csak a szomorúság nem hagyja el csak
az lengi körbe nem a parfümök illata hiába
az idő rágja kívül-belül pedig jógázik és
vegetáriánus virágokat nevel az erkélyén
macskái kecsesek és drágák ennyije van

ennyi

bőrödbe karcoltad a nevét
mégis elhagyott
hülye kurva
üvöltötted
törtél-zúztál
bevittek
összeverték
gyalogolhattál
hajnalban haza
azóta nincs nőd
a pénzedet eliszod
nem eszel
csak amit anyád eléd lök
tengsz-lengsz
gubbasztasz egész nap
mint kosár alatt a madár
órád még körbejár

megtűrnek

a semmiért

írom a verseimet
kinek
a senkinek
betűt betű után pakolok
utat építek
bele
a valamibe
csak a por lepi be
nem tapossák simára
sietős leptek
tétovák
ahogy múlik az idő
elfelejtem
minek
miért
elkezdtem
a semmiért

koldusok

sötét van és hideg
koldusok állnak a tesco sarkánál
koszos hátizsákokban múltjukból
ami megmaradt
az állampolgárok
a környékét is elkerülik
ők meg isszák a koccintóst
szívják a kukázott dohányt
nincs kedvük beszélni
arcuk mint van gogh portréi
korán van nekivágni a hegynek
megbújni a dohos takarók alatt
állnak akár élő szobrok a homályban
nézik a ki-bejáró embereket
ha ismerőst látnak elfordulnak
nem tarhálnak csak idegentől
gyerektől rokontól soha
büszkeségből

végtelen sóhaj az éjszaka

végtelen sóhaj az éjszaka
álmaimban gyermek vagyok
ügyetlen suta
anyám mégis szeret
nem ad oda a zsákos embernek

gödröt ások
szép csillogó
kavicsokat keresek
amilyeneket apám talált
amikor a körtefa gyökereit szedte ki
halat akarok fogni kézzel
ahogy puskin tanította
nem merek benyúlni
a gyökerek kövek közé
ki tudja mi harapna meg

nagyapámat temetik
tele az udvar idegenekkel
elbújok a nyári konyhában
pár napja még
az ölében ültem
hallgattam amerikáról mesélt

két srác kerget a másik utcából
a horgászbotomat már eltörték
most az orromat akarják beverni
de én vagyok a leggyorsabb a faluban

végtelen sóhaj az éjszaka
nem a sötétől félek
hanem a kígyóktól
amelyek előmászhathatnak
így nyitva tartom a szememet
de mindig elalszom

takarítás

takarítottam
takarítottam egész álló nap
a szövegeimben
nem lettek jobbak
inkább rosszabbak
az önérzetemnek

alone

holdat lesi
egy rühes kutya

menekülnél
nincsen hova

a város bekerít
megzabál

árkádok alatt
vörös kurva áll

mennyi
két kiló

tömködöd unottan
horkant mint a ló

öle hideg beton
nincs kéj szájalom

utána minden
rosszabb

a hajnal hosszabb
nem az éjszaka

kiégve álmosan
elindulsz haza

este

bezárt a kocsmá
üresek az asztalok
falevelek a földön
halott csillagok
vörös az ég alja
anyám szeme
egy bolond suttog
bele a semmibe
az idő mint
nyálkás kígyó
csúszik a porban
gyufaláng lobban
elalszik
a város

szőrszál a tökömön

isten hófehér
jézus hippí
a sátán bőrfejú
én meg
mint szőrszál
a tökömön
nem sok vizet zavarok
vagyok
csillag a ködben
közben
jön-megy körülöttem
a mindenség
megállíthatatlanul

in the dark

túl szép volt az a lány
és leukémiás
elment selyem-fehéren
két hobó koncerten
szorított magához
majd a csontomat törte
szeme ragyogott
nem a reflektorok
belém égett
aztán elsétált
ahogy jött
a sötétben

néha

néha rendet kellene raknom a polcaimon
a szekrényeimben
szét kéne nézni a fiókjaimban
a bútorok mögött
az ágyneműtartóban
dobozaimban
dossziéimban
a füzeteim közt
kidobálni ami már nem kell
átnyálazni a papírjaimat

jegyzeteimet
ez fontos
az nem
nehéz megválnom bármitől
rémes hogy mindent halogatok
lusta vagyok mint a grófok
mi van akkor
ha majd hiányozni fog
bármi is
évek óta őrizgetem a futócipőimet
szakadtán porosodnak
ahogy lemezeim is csak foglalják a helyet
megvan a gépen mind
ihletett pillanataimban
elajándékozok néhány dolgot
megnyugszom
régebben azt mondtam
tulajdonom annyi csak
amit bármikor bárkinek odaadok

az út választ el

körmömre ég az idő
egy korombeli szőke nő néz a túloldalról
ápoltságon csinos
ízlésem szerint konzervatív
azt mondanám hogy tanárnő
az út választ el
nekem joplin az etalon
elképzelem kiskosztümben
vakarózna pofákat vágna
retiküljében ott lapulna a jack daniels
bár az ember változik és változnak az értékei
egyedül élek a macskáimmal
a versek tartják a plafont meg a rock and roll
ez most jobban érdekel
mint az a tekintet
a másik oldalról

aki lettem

nincs barátom
nincs társam
végigjártam a magárahagyottság
összes stációját
a meditáció nyugalmatól

az alkotás eufóriáján keresztül
az önveszélyes gondolatok
csontig hatoló fagyos világáig
keresztül-kasul
félve és felszabadulva
a megváltás illúziója nélkül
vagyok aki lettem

ennyire telik

egy kocsmában jártam
bezavart a hideg és tömeg
ünnepség volt a faluban
és az utcák tele emberekkel
meghúztam magam
a sarokban a kályha mellett
idegen volt a hely
előtte egy nő ingyen megnézte az aurámat
azt mondta hogy minden rendben
csak túl sokat ülök a számítógép előtt
tíz rongyért valami kristályt akart eladni
ami szerinte segít
lehet hogy igaza van
azzal telnek az estém
hogyan ültök
gépelem a gondolataimat
közben lana lane balladáit hallgatom
az óceán királynőjéről
és a magányos éjszakákról
azok szebbek
mint amiket írok
kristály és mandala nélkül
ennyire telik

minden pillanatban

kiment
a városból érkező vonatok elé
az állomásra
naponta ötször

várt valakit
hogyan kit
nem mertük megkérdezni
de mindig egyedül ment haza

valamikor bokszolt
már elhízott és megöregedett
hús méterenként megállt
zihált ahogy a meccsein soha

ez volt az élete
néhány száz méter a házától a peronig

ha köszöntünk csak morgott
és az izzadságszag úgy ölelte körül
akár egy átok

állt ott mint egy vén tölgy
ereje emlékébe kapaszkodva
minden pillanatban

az öreg az erdőből

a kosz beleette magát a bőrébe
az idő
az egyedüllét
kisimíthatatlanul ott ráncosodik az arcán
nyolcvan lehet
inas keze alig láthatóan remeg
rágyújt
a köhögés mint valami robbanás szakad ki
belőle
váltunk pár sablon mondatot
szavai mint apró kavicsok
karcolják csak a csendet
egy gyerek szomorú szemével néz
és lassan falat emel közénk a hallgatás
sóhajt mintha még valamire várna
aztán elindul
ahogy él
szótlánul
vissza az erdőbe

kompenzáció

a szakmunkásképzőben
egymás mellett ültünk három évig
őt nem a rock and roll érdekelte
hanem a huszadik század történelme
konkrétan ötvenhat
a kocsmákat járta és ott faggatózott

ez kilencszázyolcvan körül tabu volt
 még részegen is
 a nagybátyja párttitkár volt
 az apja munkásőr parancsnok
 gondolom így kompenzált
 otthon a szabad európa rádiót hallgatta
 csutkára feltekerve
 ha berúgott a székely himnuszt énekelte
 almaszedésen horogkeresztet tetováltatok a
 vállára
 két nyakleves kíséretével haza zavarták
 ki is akarták csapni
 megúsza egy igazgatóival
 de nem volt náci
 sőt ellenzett minden erőszakot
 mindig fizetett mindenkinek
 sulis után jól keresett
 előváj áson volt szerelő
 dolgozott mint egy állat
 meg voltunk döbbenve
 amikor megnősült
 úgy tudtuk
 hogy nem érdeklik a nők
 beköltöztek a városba
 azt hittük megváltozik
 de nem született gyerekük
 így hamar szétmentek
 ő meg folytatta a piálást
 a rendszerváltásra azt mondta
 hazugság az egész
 mikor az apja meghalt
 visszajött a telepre
 már nem dolgozott
 egész nap ült a kocsmában
 szidta a kormányt meg a politikusokat
 aztán legtöbbször úgy vitték haza
 a mája kezdte feladni
 egy hordó volt a hasa
 a keze a lába szalmaszál
 be is sárgult
 megijedt
 egy időre leállt
 ásványvizet ivott
 ült a szokott helyén
 nem szólt
 nézett mint egy szobor
 miután meghalt az anyja
 folytatta ahol abbahagyta
 pár év múlva
 amikor már családgondozó voltam
 a jegyző szólt hogy menjek ki hozzá

az előszobában feküdt egy dikón
előtte vödör
tele vizelettel ürülékkel hányadékkal
csak hörgött
remegett mint a kocsonya
a szemét se tudta kinyitni
hiába szólítottam
a mentősök azt mondták tele van vízzel
este bementem a kórházba
már gépre volt kötve
és műszerek mutatták
hogymég él

Nincs más

évek múlva
senki nem olvassa
ezeket a sorokat
akár jók akár rosszak
le se fogják szarni
bár Gary Snyder se úgy ült neki
hogymost írok egy verset
mert majd kettőezer tizenötben
egy fáradt fasz
azzal kel és fekszik
annyit mondana csak
járd az erdőt
íj
nincs más

white room

fehér szobában
faltól falig álmok
ablak az erdőre
az égre
éjjel a csend méternyi vastag
a magány vasbeton
szorongás szag
szavak szanaszét
összekaparom
ebből él a lelkem
fehér szobában
cream
kerouac
a falon a sajó ősszel

elfonnyadt falevél ellenfényben
minden ébredés
egy új út
a legtöbb nem vezet sehová
csak ide
fehér szobámba

csak ők nem

a dramaturgia adott
ütik egymást
az kezdi aki a részegebb
hol a nő
hol a férfi
nem dolgoznak
inni mégis van miből
egy lyukban élnek a falu szélén
néha a nő besokall
hazaszökik a szüleihez
a férfi mindig visszarimánkodja
ilyenkor nagy a szerelem
egymás sarkát taposva mennek mindenhová
aztán valami semmiségen összeszólalkoznak
már áll is bál
tépik ütik rúgják egymást
szitkozódnak ordítanak
zeng az egész környék
a zsaruk már unják
a mentősök is
az utca is
a kocsmá is
csak ők nem

láttam

láttam hogyan lesz egyre szürkébb és
egyre nehezebb az ég
és kihaltabb a város
ahogy jártam az utcákat a tereket
egymagamban
közben a hidak meséltek nekem a korlátjukról
leugrok utolsó sóhajairól
a házak beszéltek nekem a falaik között élők
láthatatlan nyomoráról
fojtogató magányáról
a padok a szerelmesek és barátok szakításairól

suttogtak a fülemben
és a halkan guruló villamosok sírva mondták
el
a gázolások utáni álmatlan éjszakájuk hosszú
perceit
feljegyzéseket készítettem minderről
számtalan órán át írtam
a valóságot akartam bemutatni
és vártam hogy jön valaki
elolvassa
és utána beszél az ő valóságáról
de akik eljöttek
mind azt mondták hogy bolond vagyok
a hidak a házak a padok a villamosok
nem beszélnek
kinevettek
aztán hazamentek
ittak és berúgtak
utána szeretkeztek a boldogtalanságban
megvénült hitvesükkel
éjjel felriadtak a mindenfelől hallható
elfojthatatlan hangoktól
és zokogtak
zokogtak

the hunted

azt hazudták hogy nem fog fájni
aztán napokig kínoztak becsmérlő szavaikkal
és mindenféle szégyenteljes kitalált történeteikkel
a múltamból
ezek jobban fájtak az ütéseknel
lemarták a bőrömet mint a sav
belemarkoltak a szívembe
összeszorították a tudómet
fojtogattak
nem tudtam védekezni
mintha szarral öntöttek volna le
már messziről elkerültek az emberek
mutogattak rám és káromkodtak
a szüléimét és a rokonaimat szidalmazták
kövekkel dobálták meg és szeméttel
elzavartak a városokból
a falvakból
lezavartak az utakról
a mezőkön bolyongtam
az erdőkben
patakok vizét ittam
bogyókat ettem és gyökereket

de ott is utolértek
követtek mindenhová
nem volt menedékem
hiába bújtam el a barlangokban
a kacaj ott is visszhangzott
és nem nyugodhattam
felmásztam hát egy szikla szélére
és levettem magamat a vicsorgó tömegbe

vers ami nem te vagy

már nem mondok neked semmit
patikamérlegen adagolt érzelmeid
nem érintenek meg
marad az írás
aztán ha hiányod is eltűnik a szavak közül
ott lesz a vers ami nem te vagy

panic

mindenkit tegezek
a zsarukat
az orvosokat
az ápolókat
a biztonsági őroket
a polgármestert
nyomom a dumát
hogy az isten áldja meg
jó egészséget
jó pihenést
mondom akkor is ha le se szarnak
táncolok és énekelek
elzavarnak
de a szállóra nem megyek
inkább megfagyok
azt én nem bírnám
azt a sok embert
a bezártságot
nekem ha olyanom van menni kell
és megyek
nem számít a kerítés
az ajtó
semmi
mert fulladok
látom jönnek a falak és összenyomnak
nem kapok levegőt

félek hogy meghalok
ahogy a bratyesz
amikor beszakadt az árok
és hiába kapartuk a földet
vége volt

dilemma

öreg ház
előtte elvadul kert
a kerítést benőtte a vadkomló
a kapu kidőlve
a falakon repedések absztrakt rajzolata
az ablakokról az ajtókról
körömnymi pikkelyekben pattog fel a festék
a járda a lépcső már szétmállott
az ablakok üvegén zsíros barna hártya
az egész házban méternyi a szemét
úgy kell átmászni a halmokon
sötét van és sírni lehet a bűztől
egy kupac rongyon fejkendősen néni
remegve suttogja
ő innét nem megy sehova
szürke macskája figyel
és fúj rám az öléből
állok ott a lélegzetemet visszatartva
azon agyalok
ha itt hagyjuk meghal
ha elvisszük akkor is

kocsma a világ végén

falusi kocsma
kb. negyven négyzetméter
semmi dísz
körben barna olajláb
a fal halvány sárga
néhol zsíros a kosztól
van még két ajtó
az egyik a bejárat
a másik az udvarra nyílik a budihoz
meg egy keskeny rácsozott ablak
nem enged be fényt
évek óta nem pucolták
a bejárattal szemben a pult
két tucat korsó és vizespohár

a pultra könyökölve
ősz hajú molett nő
rejtvényt fejt
alig olvasható betűkkel
szétnéz
rágyújt unottan
fújja a füstöt
köhög
arca fénylik
cukorbeteg
néha lopva a mosogatóba köp
utálja az egészszet
ide az emberek inni járnak
nem szórakozni
bejönnek
lehajtanak egy sört
egy felest
egy fröccsöt
és mennek
mindenki ismer mindenkit
nem köszönnek
csak bólintanak fel se nézve
ez van napról napra
a halál lassított felvételen

apám munkanélküli lett

apám munkanélküli lett
negyvenhét
nem kell
talán majd közmunkásnak
ki-bejár
nem beszél
alig eszik
csont és bőr
a cigi szívja
remeg a szemhéja
este nyolckor lefekszik
sötét csend van a lakásban
és őbenne

Gyuri

Gyuri fiatal srác
minden este részeg
szerinte ez nem élet

ez a halál
tizenkilenc éves
nem lesz húsz
azt mondja minek

semmi

gyúrom a semmit
két kezemmel
órákon át az öntudatlanságig
színtelen alaktalan
valamit formálok görcsösen
ha kinyitom a szemem
nem látom fölém nőtt művem

a házad

a csend elmélyült hallgatásával kezded
aztán az árnyakat és az arcok barázdáit választod
el a semmitől
hideget és meleget tanulsz
és amennyit markolsz belőlük
annyit viszel magaddal tovább
később bejárod a szobádat
az egész házat
pincétől a padlásig
kiszöksz az udvarra
nyaggatod a kutyátokat
letaposod a virágokat
és kibámulsz a kerítés lécein
felfedezőútra indulsz
pár bokrot és fát kinevezel erdőnek
a patakot folyónak hívod majd
megismered a barátságot a szerelmet
ölelésekből és kézfogásokból
házat építesz
ahová mindenhol hazatérhetsz

Joplin sír

Joplin énekel
én meg a könyveim között turkálok
aztán hagyom az egészet

átadom magamat a bluesnak
 bejárom amerikát
 az ócska lebujokat és a füstös koncerttermeket
 a keleti parttól New Orleanson keresztül
 Friscóig
 hogy visszatérjek születésem és kínlődásaim
 földjére
 és az egykedvűen menetelő emberektől
 hányingert kapjak
 rozsdás írógépemre vicsorogtam
 szét akartam tépni a jelent
 hogy újból összerakjam
 betűk jelentek meg az ujjaim hegyén
 a billentyűkre kúsztak aztán a fehér papírra
 szavakká álltak össze gondolatokká
 közben téged láttalak hogy boldog vagy
 én meg nem értve semmit mászom a hegyeimet
 ájulom a völgyeimet
 és kifogyhatatlan bánattal írom történeteimet
 hogy majd az okosok magyarázhassák
 és mindenféle megjegyzéseket fűzhessenek
 lelki bolyongásaim állomásaihoz
 és te nem is gondolsz rám
 én meg búcsúzom tőled anélkül hogy öleltelek
 volna
 de aki búcsúzik nem is én vagyok
 mert én nem hagytalak el soha
 ott állsz a többi ember között a sorban és
 meneteltek
 ez az új divat
 és mindent lehet kapni a csillogó boltokban
 még mosolyt is
 én pedig csak úgy tudok mosolyogni
 hogy mindenem mosolyog
 a fülem és a farkam is
 és néha furcsa álmaim vannak
 férfiakat és nőket látok
 akik rozsdás írógépeket püfölnek veszettül
 órákon át napokon át
 a megváltozhatatlanon törik a fejüket
 integetnek és bólogatnak nekem és üzeneteket
 váltunk egy örök frekvencián
 és tulajdonképpen mindannyian ugyanazt a
 verset írjuk évezredek óta
 de nincs harag
 Joplin sír csak

mélyen

ötven lúzerrel osztozom mindenem
persze ha bejön a hideg vagyunk nyolcvanan
is
akkor buli van egész este
olyanok vagyunk mint az állatok
aki nem tapos le az első éjszaka után
az marad örökre
büdös van mint egy istállóban
vizelet szag széklet szag
a kannás bor szaga
keveredik a mosatlan ruhák
az elfekélyesedett hús
az izzadt bőr kipárolgásával
a bélgáz bűzével
és áll össze mint valami háló
és fojtogat
alpból mindenki hangosan beszél
ordít a tévé a társalgóban
a konyhában cirkuszol valaki
a vizesblokkban szintén
hortyogás krákogás zihálás
fogcsikorgatás
hiába húzol a fejedre mindent
csak bámulsz magadba
nem alszol
aki pihenni akar az kiüti magát
a fele részeg
és szarik az egészre
csak túlélje
ha nagy a balhé
jön a jard
van akit elvisznek
aztán kezdi más
rohad és reped a fal
ócska leharcolt minden
ember isten és tárgy

mi ketten

én még mindig kergetem az álmaimat
hogyan van valahol egy lány
aki azt a zenét szereti amelyiket én
beat költőket olvas
farmerban jár
hosszú a haja
nem sminkeli magát
velem jön naplementét nézni a hegyre
nyáron a harminc fokban
télen a térdig érő hóban

szereti a macskákat a kutyákat
az embereket
kerüli a harsány dolgokat
talán még verseket is ír
vagy fest
zenél
elviseli a hibáimat
nem a takarítás
a főzés
a mosás
a legfontosabb az életében
mi ketten
akármilyen akárhogyan is van

szülői szeretet

az anyja papot akart nevelni belőle
az apja parasztot
ő meg azt akarta
hogy hagyják rajzolni
már négy éves korában
mindent amit látott lerajzolt
legszívesebben félrevonult a kertbe
rajzolta a fákat a madarakat
hétvégén ment a patakra és ott keresett témát
perszer otthon mindig cirkusz volt belőle
az apja ostorral ütötte
meg összetépte a füzetét
az anyja meg imádkozott
volt hogy bezárták a szobájába
akkor az emlékezetből hívta elő a képeket
amit egyszer látott azt elraktározta a fejében
és később amikor nyugta volt
fogott egy ceruzát egy tiszta papírlapot
és szinte pillanatok alatt elkészült a kép
amikor iskolás lett
a rajzórát szerette a legjobban
díjakat is nyert
de ez a szüleinek nem számított
hiába volt kivételes a kezűgyessége
készített mindenféle anyagból figurákat
kis házakat hajókat várakat
otthon dolgozni kellett
ellátni az állatokat
és imádkozni
meg templomba járni
hétvégén ministrált és a bibliát olvasta
és nem tudta
hogyan lesz vele

félt a szüleitől de abban is hitt
hogyan ez bűn
a rajzolás a festés megnyugtatta
már portrékat is készített
meg életképeket
éjjelente arról fantáziáit
hogyan híres művész lesz
nem volt jó tanuló
nem voltak barátai
csak a nővérével vagy a bátyjával játszhatott
végigdolgozta a nyári szüneteket
alig várta az iskolát meg a rajzórákat
általános iskola után gimnáziumba kezdett
járni a városba
ott sokat csúfolták a gátlásossága
meg a kinézete miatt
a bátyja kinőtt ruháit hordta
mindene kopott volt és kinyúlt
félt a lányoktól és a tanáraitól is
és a festészet sem segített
mindig mindenhol félrehúzódott
nem szerette a tömeget
nem szerette a várost
a tömött buszokat
inkább gyalog járt haza
ha szóltak hozzá izzadni kezdett és remegni
olyan volt mind egy kis állat
magát gyávának és értéktelennek tartotta
nem akart élni de félt az istentől és a pokoltól
szinte mindig egyedül volt
és szörnyű bűnöket tulajdonított magának
kezdett mindenféle imát mormolni
először alig érthetően
de egy idő múlva
egyre hangosabban
az emberek meg csak nézték
és félrehúzódtak
aztán egyszer vezetésképpen
mezítláb indult a hóban haza
és mire odaért
alig élt
lefagyott a lába
és félrebeszélte
nem tudták megmenteni
sem a lábát
sem őt

hétfégi falu

idilli a látvány
mint egy olcsó képeslap
szűk völgy
erdőkkel körbezárt kis falu
pár tucat takaros ház
muskátlival
kerekes kúttal
lakkozott lócsös szekérrel az udvaron
a porták java
pesti
debreceni
miskolci
orvosé
ügyvédé
vállalkozóé
de gyerek nem él már a faluban
a fiatalok elmenekültek
mert nincs munkahely
nincs pénz
nincs jövő
a föld és az erdő is a városiaké
és aki maradt
az túl van az ötvenen
beteg vagy alkoholista vénlegény
vagy özvegy
nekik itt áll az idő
és nem jelent megváltást
az idegenek hétvégi
nyári zshivaja
mímelt parasztkodása

mint a beton

ide a pap már csak temetni jár
lekoptak a turistajelzések
az ösvényeket
a kerteket
visszafoglalja az erdő
a sáncokban csalán és bodza nő
a rozsa
a korhadás
a penész
és a csend
szedi szét a falakat
és az este úgy oson végig a völgyön
akár egy gyilkos
hallgatnak a madarak
a békák
a szúnyogok

nem moccan semmi
a sötét lassan megköt
mint a beton

kettő ká

ugyanúgy hívták
mint a híres énekesnőt
mi kettő kának neveztük
a hetvenes évek végén
ő volt a legdögösebb nő a környéken
szűk cuccokban járt és kifestve mind egy
filmsztár
illat és férfi felhő körülötte
élvezte ahogy bámultuk
meg azt hogy a nők irigyelték vagy utálták
az irodaházat a fürdőt takarította
szinte minden főnök dugta
állandóan délutánra járt
de este nyolckor már a presszóban
decistől itta a vodkát
soha nem fizetett
mindig volt aki levitte egy menetre a kazánházba
amikor visszajött pimaszul körbenézett mint
egy királynő
zárórákor soha nem egyedül távozott
fizetéskor gyakran ottmaradtan este tíz után
összetolták az asztalokat
gyertyákat gyújtottak
o meg meztelenül táncolt
a poharak és az üvegek között
vagy maszturbált azzal ami a kezébe került
ilyenkor legtöbbször eszméletlenül itta magát
és ki tudja mit tettek még vele
amikor felébredt nem emlékezett semmire
barátnői nem voltak csak pasijai
és egy fia akit a nagymama nevelt
őrült egy srác volt akár az anyja
kettő kában ha feltört a szülői én
menő cuccokat vett a fiának
aztán hónapokig felé se nézett
hol ezzel hol azzal élt együtt a telepen
sokan elváltak miatta és sokan megtépték
de ő egyre csak vadult
mindig tizenkilencre húzott lapot
faszról faszra járt
tudta hogy ringyónak tartják
de nem félt sities haverjai voltak
meg a zsaruk is elvitték egy-egy körre

aztán a fia egy este részegen
lopott motorral sisak nélkül és csutka gázzal
nekicsapódott egy fának
alig tudták összekaparni
kettő ká bekattant
őrjöngött üvöltött ment neki mindenkinek
zárt osztályra került
olyan erős nyugtatókat adtak neki
hogy nem bírta
egymás után álltak le a szervei
úgy tele volt méreggel az egész teste
a születésnapján halt meg

önbecsapás

reggel
vagy este
mindegy
nincs semmink
mi így születtünk
de ragaszkodunk bármihez
legyen igazi
vagy hazug
nem számít
hazugság a padló
a plafon
a négy fal
az ajtó
az ablak
a pince
a padlás
és minden egyéb az életünkben
a önbecsapás létezésünk alapja

börtön

a ház a legfontosabb
legjobb a Kétszintes
alól-felől konyha fürdőszoba
két-két szoba
mindegyikben full hd tv
ötven collos
a bútorok fenyőből
a padló parafa
legyen terasz napozó ágyakkal
koktél sarokkal

lényeg hogy csillogjon-villogjon
aztán kell kocsi
legalább kettő
és nem suzuki
nyáron minimum tíz nap
horvátországban
de még jobb ibiza
télen nassfeld
elég két gyerek
egy fiú egy lány
kitűnő tanulók
a megszólítások
édesem
kedvesem
anyuci
apuci
az udvar térkővel kirakva
a kertben
angol pázsit
havasi törpefenyő
tó kői ponttyal aranyhallal
vagy medence
a kutya
kaukázusi juhász
esetleg rottweiler
a kerítés kovácsoltvas
minden automata
programozható
és piszok drága
akar egy börtön

hova

összekapart a holmijából amit a sötétben
tudott
a szülei részeg hortyogása hangosabb volt
mint ahogy kinyitotta az ócska ajtót
ment csak még azt nem tudta hogy hova
elege lett a rettegésből az éhezésből
a mocsokból a bűzből
elege lett az anyja hallgatásából félrenézéséből
elege lett az apja ütlegetéseiből a lila a zöld
foltokból a bordatörésekből
a kitépett hajcsomókból
elege lett a padláson alvásból a bujkálásból
elege lett a szomszédok lesajnáló pillantásaiból
a tanárok az orvosok közönyéből
elege lett hogy őt küldték a boltba pálinkáért
és pénzt kunyerálni a rokonokhoz

elege lett hogy ivásra mindig volt alkalom
idő rá pedig soha
elege lett

a telep és a város

a telep szocializált
amíg kicsik voltunk kinyalták a seggünket
később meg ütöttek vertek
vagy ránk se bagóztak
gyerekként játszótérnek használtuk a falut
mindig ott voltunk a dolgok sűrűjében
a sulit utáltuk
minket meg a sulit utált
ott is azt csináltunk amit akartunk
a szüléink se tudtak csak írni olvasni számolni
azt tartották hogy ennyi nekünk is elég
tizenkét-tizenhárom évesen cigiztünk
dugtunk piáltunk
lopni jártunk a szőlőkbe a háztájiba
a zsaruk a gúnynevünkön szólítottak
mi is őket
aki balhész volt vitték a javítóba
az idősebbeket a síttra
aki befejezte az általánost
ment a szakmunkásképzőbe
vájárnak hegesztőnek kőművesnek
a csajok női szabónak
tizennyolc évesen sokunknak gyereke volt
és maradt a telepen
csak kevesen akartak kitörni
azok a faluból nősültek
vagy feljártak pestre dolgozni seftelni
esetleg letapostak németbe és ott is ragadtak
aki maradt annak ott volt a bánya a vasút a
kmk
aztán nyolcvankettőben ledózerolták az egészet
minket meg se kérdeztek
annyit mondták csak hogy jobb lesz és ez
rehabilitáció
és beköltöztettek a városba
eleinte még a családok kiültek a házak elé
estefelé
pletykálni ugratni egymást
kártyáztak söröztek
mint a telepen
aztán szép lassan mindenki bezárkózott
nem nyitott ajtót
városi lett

szótlan és sótlan
aki meg nem
az bolyong valahol saját poklában

Tükörkép

A májusi melegben
bőrkabát
kinyúlt pulóver
zsíros farmer
bakancs
ápolatlan szakáll
ráncos arc
remegő kéz
boros flakon
kifejezéstelen tekintet
szuperinfóba tekert dekk
a tó túlsópartján majális
zene
sátrak
emberek
nyüzsgés
közönye megingathatatlan
vár
mint a keselyű
a hulladékra
érzi a nap melegét
hallja a lányok nevetését
látja a boldogságot
és saját magát
a tó tükrében

innen el

kerítés nincs
se vakolat a falon
az ablakokon fólia
az ajtó pozdorja lap
a porta végén budi
a kéményből dől a fekete füst
szemetet égetnek
a házban négy helyiség
négy család
semmi intim tér
mindenhol fekhelyek
a falakon újságlapok

a megasztár celebjei
és tenyéryi feszület krisztusa nélkül
gyerek sír
tv ordít az egyik sarokban
a repedésekben csótányok
a padló fekete beton
félhomály
áporodott rongy és vizelet szag
meghatározhatatlan korú emberek
alig érthető mormolás
mindenki beszél
senki nem figyel senkire
pofon csattan
a kurva anyád
itt abba is marad
minden reakció
egy gyerek néz óriás szemekkel
könyörög hogy vigyem
mindegy
csak innen el

Mondd

Mondd emlékszel-e még
a meleg nyári estékre
ültünk a simára koptatott padokon körbe
előttünk bor
néha nagyokat hallgattunk
és józanabbul mentem haza
mint ahogy kiértem
mondd emlékszel-e még
a szalonnasütésekre a völgyben
a bográcsozásokra
összeloptuk a szőlőkből a karót
abból raktunk tüzet
a parasztok a pokolba kívántak
egyszer még a zsarukat is kihívták ránk
mondd emlékszel-e még
rock fesztiválra Miskolcon
ezerkilencszáznolcvanháromban
tele volt a vonat velünk oda-vissza
hallottuk hogy motozni fognak a bejáratnál
így már előtte berúgtunk mint az állat
és húszán sem tudtunk becsempészni
csak egy fél liter cseresznyepálinkát
ott kóvályogtunk pia után kutatva egész délután
estére kijózanodva egy hosszú combú lánynak
a mellét simogattam amíg az Omega nyomta
úgy ágaskodott a bimbója mint a farkam

mondd emlékszel-e még
amikor Pali felakasztotta magát
előtte körbejárta a haverokat
és szétosztotta az összes lemezét
a temetésén elvonási tüneteim voltak
zsibbadtam és folyt rólam a víz
amíg hányták rá a földet
ő volt az első aki elment
mondd emlékszel-e még
a tízórás műszakokra
húztuk a kábelt
vagy front szerelés volt
aztán a Sötétségben
Gyilkossal előrerohantunk
a lámpákat kioltotta a huzat
de vertük a port a talpunkkal
akik utánunk jöttek úgy néztek ki mint az
ördögök
mire ők kiértek mi már meg voltunk fürödve
és ittuk a sört a bolt mögött
mondd emlékszel-e még
a majálisokra
a búcsúkra
a bányásznapiakra
a koncertünkre amikor úgy kiütöttem magam
le kellett ülnöm és úgy énekeltem
Betkének még megvan kazettán
mondd emlékszel-e még
hogyan egy este amikor Macska vitt haza motorral
a hülye elengedte a kormányt és azt mondta
vezessék én
bukó nélkül
jogsi nélkül persze
mondd emlékszel-e még
mielőtt bevonultam
ott sírtam neked hogy baszd meg én ezt nem
élem túl
aztán szarni se volt időnk úgy meghajtottak
mondd emlékszel-e még
Zsére
Kotusra
Flórirra
mondd

mint mindig

a fater nem erőltette meg magát
megcsinált
aztán gondolom az ördög vitte el

a műtér se volt az anyák hősnője
gyakrabban váltotta a pasijait
mint a bugyiját
már ha hordott egyáltalán
a telep nevelt meg az idegbeteg zenék
tizenhárom évesen már punkot nyomtunk
azt hittük nagy sztárok leszünk
le se szartak
arra volt jó
hogyan ordíthattunk mint az állat
és dughattuk a csajokat az állomás pincéjében
aztán csak bolyongtam városról városra
pinától pináig
mostam mocskot
építettem romboltam házat gyárat
fát vágtam
árkot ástam
nem nyugodtam sehol
nem volt semmim
egyedül voltam
mint mindig

fűszál

ott ül
egy ötvenes hölgy
minden vasárnap
a tóparton
divatjamúlt kiskosztümben
lakkozott táskájával az ölében
törékenyen
ül a padon
arcán maszk mosoly
hajában több az ősz szál
mint a fekete
jönnek-mennek az emberek
a gyerekek játszanak
ő nem néz csak maga elé
vasárnap délután
áprilistól szeptemberig
évek óta
mindig ugyanazon a padon
mindig egyedül
kettőtől háromig
talán vár valakit
vagy valamit
ül pont egy órát
feláll
elindul

egy fűszál
sem hagy több nyomot

antisocial

anyám gyakran mondta
hogy nem szeret
nem volt rá különösebb oka
mondjuk széthagytam a dolgaimat
nem kiabált
nem szidott
csak azt mondta nem szeret
mindig dolgozott
otthon is dolgozatokat javított
elvált
egyedül nevelt
vékony volt és szomorú
nem láttam mosolyogni
talán soha
imádkoztam hogy megüssön
vagy rúgjon belém
ha én átöleltem eltolt magától
egyedül feküdtem keltem
alig beszéltünk
azon gondolkoztam hogy
tényleg olyan rossz vagyok
esetlen gyáva buta
gyakran nem aludtam éjszaka
feküdtem a sötétben és féltem
reszketve sírtam és bevizektem
néha még az iskolában is
ha rám ijesztettek
ilyenkor csúfoltak és hazaküldtek
elbújtam a lépcsőnk alá
és vártam anyámat
közben bogarak fejét téptem le
és egy kicsit jobb lett
amikor megjött
nézett rám
az arca szürke volt
fáradt hangon szól valamit
meg se hallottam
már nem érdekelt
sem ő
sem más

ketten csendesen

Három éve
hogy kiszorulunk
a telekre az asszonnyal
legalább egy kilométerre mindentől
oda lett a lakás a kocsis és minden
csak ez maradt
és itt kínlódunk
háromszáz négyszögöl egy kis házzal
villany van
víz gáz térerő nincs
rossz a lábunk a csípőnk
a hátunk a szívünk
egyszer majd elalszunk és vége
amikor kijöttünk
még ültettünk
krumplit és zöldséget
hogyan legyen
de ellopták
ahogy elvisznek mindent
és félünk kimenni sötétedés után
mert csapatostul járnak
és ők fiatalok
mi meg már öregek vagyunk
és gyengék
régen nagy élet volt
vagy húsz éve
a családok ide jártak pihenni
művelni a kerteket
ismert mindenki mindenkit
és nem lakott kint senki
és nem loptak el semmit
most szinte minden házban élnek
de idegenek
még családok is gyerekekkel
amelyikben meg nem
azt széthordják
van két nagy kutyánk
ha lemegyek vízért
vagy vásárolni a városba
az egyik elkísér
a másik vigyáz az asszonyra
a házra
néha főzünk valamit
olvasunk kártyázunk
elvagyunk ketten csendesen
negyvenkét éve élünk együtt
a fiunk meg messze Norvégiában
azt írja már nem jön haza
mi megértjük

de szomorúak vagyunk
nem is beszélünk róla
másról se nagyon

aki én is vagyok

az arcát néztem
bár ezerszer láttam
más volt
azon gondolkoztam
mi változott
néztem ahogy beszélt
ahogy figyelt
amikor szóltam
néztem a bőrét
az apró ráncokat
az ajkait
a szemei fényét
a tekintetét
a mosolyát
kerestem a változást
de csak az láttam
hogym valaki más lett
valaki
egy idegen
akiben már nincs az
aki én is vagyok

Mese

Volt valahol egy nádas közepén egy tó
partján és vizében burjánzott az élet
keszegek kárászok pontyok békák siklók
vízi szárnyasok sokasága élvezete a víz
a nádas a hínárok terített asztali bőségét
paradicsom volt ez
semmi nem zavarta a nyugalma
egyszer talán egy gólya
vagy más madár csőréből
amelyik átrepült a tó fölött
lepottyant egy ujjnyi csuka
gyorsan menedéket keresett
a víz alatti dzsungel sűrűjében
nem is sejtette milyen helyre került
az ösztöneiben megbújó ragadozó
jobb életre nem is vágyhatott

elkezdett vadászni a felhőnyi ivadék között
eddig át nem élt riadalmat keltve habzsolta az
életet
ahogy nőtt azzal együtt nőtt az étvágya is
villámgyors volt és telhetetlen
nem menekülhettek előle
először a keszegeket a kárászokat irtotta ki
aztán jöttek a pontyok a vadkacsák
elkapta a siklókat a békákat
és minden mást ami úszott a vízben
az évek alatt embernyi méretűvé
szörny lett
semmi nem bújhatott el előle
végig portyázta világa csapásait
lesben állt
de egyre kevesebb áldozatra lelt
végül egyedül maradt
bolyongott a birodalmában
az kihalt volt és ő éhezett
talán érezte talán nem
de fogyott az ereje is
egyre többet bújt meg hínárok rejtekében
ott lebegett mint egy árnyék
egy hajnalon a hátára fordult
és kisodródott a nyílt vízre
még pislákolott benne egy kis élet
fordult volna vissza de már nem bírta
aztán nekisodorta a hullámvész
a nádas szélének és ott fennakadt
és elpusztult
múlt az idő
szétfoslott a bőre
egyre nagyobb darabok váltak le róla
aztán lesüllyedt a mély iszapba
lassan eltűnt
a nyoma is

Egy élet

Egész éjjel virrasztóit
nem kért altatót
inkább az éveit vette sorra
négyéves volt
amikor meghalt az apja
hatéves
amikor elkezdte az iskolát
tizenöt éves
amikor rakodó lett
húsz éves

amikor katona
huszonhárom évesen nősült
huszonöt éves volt
az első fia születésekor
huszonhét a másodiknál
harmincnégy évesen
esett le bakról és tört el a gerince
hat hónapig feküdt gipszben
utána mázsáit a malomban
negyvennégyéves volt
amikor az első unokája született
ötvenkettő
amikor nyugdíjba ment
hatvanöt
amikor a felesége meghalt
hetvenkét évesen kapott először infarktust
hetvenhat éves
ez volt a harmadik szívrohama
és ma van a születésnapja

Temető sor

a Temető soron mindig is
a csórók éltek
alig húsz porta
még közkút sincs
se járda
se aszfalozott út
sár
jég
por van
mikor milyen az idő
a házak olyanok
mint az emberek
csendben magukba
rozkodó vályogfalak
megtört gerincű tetők
szétszáradt szálkás ajtók
fénytelen ablakok
innét az út csak egyfelé vezet

zsákutca

itt már nem sok minden maradt
a kertekben derékig ér a gaz
az udvarokon elvadult rózsabokrok

rókák bújnak át a korhadt kerítéseken
bezárt ajtók mögött
pókhálós homály
nénikék imádkoznak
fájdalommentes halálért
néhány ház oldala kidőlt
akác nő a vályoghalmokon
egy héten kétszer kocsiból árulják a kenyeret
a templom ajtaján rozsdás lakat
a patak hídján az egyik sáv lezárva
utána még húsz méter
és tábla
zsákutca

öngyilkosság

egy nap úgy döntött
hogy többé ki sem lép a lakásból
azután
hajnalban kelt
ivott egy adag hideg kávét
azt a pár tucat könyvet olvasta ronggyá
ami a polcokon volt
néha kinézett az ablakon
nem beszélt csak az anyjával
az meg hordta neki a szomszédból a csigert
este hatra már
mint egy csecsemő úgy aludt
a mája nőtt
az arca szürke volt mint a hamu
és az egész teste remegett
mint pókháló a szélben
pár hónap múlva már ki se kelt az ágyból
felfekvései lettek
a fogai rohadtak a szájában
de a szeme ragyogott a pancsolt bortól
jött a szeptember
besárgult
felfúvódott
már csak hörögni tudott
mire beért vele a mentő
meg is halt

egy lány a gyülekezetből

úgy bújt hozzám

mint egy riadt kis állatka
a régi vashídnál találkoztunk
a két falu között
ő biciklivel jött
én meg ott horgásztam
nem maradt sokáig
mindig félt
hogymeglátja valaki a gyülekezetéből
nagyon szigorú szabályok szerint éltek
először arra próbált rábeszélni
hogymenjek el egy összejövételükre
aztán meg könyveket hozott
bibliamagyarázatokat
tele zagyva szövegekkel
hosszú fekete haja volt
és mindig szoknyában járt
hallgattuk ahogy a víz folyt bele a sötétbe
forró volt a bőre és remegtek az ujjai
ahogycirógatott
amikor jött az ősz
ő elmaradt
egyszer összefutottunk a buszon
még a fejét is elfordította
a vezetőjükkel volt
akit ismertem
méhészkedett és néhányszor megállított
azt magyarázta
azért járom az erdőt meg a dombokat
mert Istent keresem
nem árultam el neki
hogymeg is találtam

macskák a lábaimnál

egész gyerekkoromban
saját szobát szerettem volna

órákig fantáziáltam arról
hogymilyen menő lenne

de a konyhában aludtam
a macskáinkkal

aztán az előszobában
a hidegben

átjáróház volt az életem

nagymamám sokat mesélt arról

hogy három család is élt a házunkban
ezerkilencszázötven után

most meg van egy lakásom
és vannak macskáim

de inkább aludnék a sparherd mellett
a melegben
lábaimnál a macskákkal

örökké ötévesen

ötéves volt amikor
az anyja elhagyta
minden más lett
a nagymamája hozzájuk költözött
utána az apját alig látta józanul
úgy érezte hogy egyedül maradt
éjszaka sírt és bevizelt
nem akart óvodába járni
sokszor elszökött
csatangolt a patakparton
szinte minden este megverték
imádkoznia kellett
azt mondta a nagyanyja
ha jó lesz
az Isten szeretni fogja
megkérdezte ki az az Isten
válasz helyett kapott egy nyaklevest
otthon többé nem kérdezett semmit
már akkor is dolgozott
fát vágott
enni adott a disznóknak
a tyúkoknak a nyulaknak
füvet szedett meg csanalat
vizet hordott az itatókba
pucolta az ólakat
nem játszhatott a szomszéd srácokkal
nem nézhette a tévét
este nyolckor le kellett feküdnie
és reggel hatkor már kelt
ellátta az álatokat
majd az óvoda
és később az iskola
mint egy gép
tanult dolgozott aludt
ennyi volt az élete
nem voltak barátai
nem voltak álmai

már el is felejtette
hogy van más is
beleidomult ebbe a létezésbe
először az apja halt meg
majd a nagyanyja
akkor huszonegy éves volt
ott állt bamba arccal
semmit nem akart
azt mondták a szakemberek
akik elvitték
hogy megmaradt ötévesnek

így van jól

a kezeit nézi
a nagy inas eres kezeit

emelni se tudja

pedig tíz éves alig múlt
amikor már kapált

tizenhárom évesen zsákolt a malomban
tizenöt évesen aratni járt
tizenhat évesen jött a bánya

először vizet hordott
később csillás lett
utána vájár
és harminc évet lehúzott a szénfalon

megnősült
építkezett
született két fia

aztán jött a nyugdíj

akkor meg ott volt a szőlő
a kert
a ház

valamit mindig csinált

hatvan évesen azt mondta
megéri a százat

olyan erős volt
erősebb mint a fiai

őket lustának tartotta

később a feleségét ápolta
közel tíz évig

majd meghalt az asszony
ő magára maradt

nem voltak barátai
nem járt sehova

csak a boltba a postára
és ki a szőlőbe

ott találták egy reggel

feküdt a tőkék között

agyvérzést kapott

nem tudott beszélni

se mozogni

csak a szeméit forgatta

odahúzták egy fa alá
felültetve nekitámasztották

ő meg a kezeit nézte
a nyál csurgott az arcán

és tudta
hogymár nem éli meg az estét

és tudta
hogyez
így van jól

A budipucoló

Puskinnak hívtuk
szinte mindig részeg volt

folyton gajdolt valamit
egy furcsa nyelven
és cigit kunyerált

én féltem tőle

és loptam neki egy doboz Románcot
te jó gyerek vagy mondta
Puskin nem bánt

de volt hogy baltával bement a kocsmába
és mindenkit kizavart
vagy felszállt a buszra és egy késsel hadoná-
szott

ilyenkor a rendőrök elvitték
megverték

de másnap már
ott danolt az utcán

nyáron halat fogott a patakban
meg gombát szedett és azt árulta
ő pucolta a budikat a környéken
és eltakarította az elütött kutyákat

ebből élt

az öregek azt mondták hogy ruszin
és az oroszokkal jött
még kilencszáznegyvennégyben

dolgozott a bányában
volt családja
szép háza

aztán úgy összeverték egy bál után
hogy meghibbant
még papírja is volt róla

józan pillanataiban megtanított
kézzel halat fogni
megmutatta hol terem
a vargánya a tinóru
meg arra hogyan kell ürgét önteni

végül berakták egy otthonba

néha hazaszökött
de már nem volt a régi
csak járta az utcákat

vigyorgott fogatlanul
és motyogta
Puskin nem bánt

az öreg

az öregember fekszik az ágyában
álmatlanul
dohszag keveredik az odakozmált zsír
és a vizelet szagával
valami halkan motoszkál
egér vagy bogár
nem tudja
nyolcvannégy éves
több mint húsz éve él egyedül
legalább öt éve nem takarított
a ruháit se mossa
csak kiakasztja hogy szellőzzenek
ha a nyugdíját hozza a postás
bevásárol
vesz szalonnát lisztet tojást
az ebédjét kihordják
azt legtöbbször odaönti a kutyának
napközben kiül a verandára és szunyókál
ha lemegy a nap ő is lefekszik
és várja a hajnalt
bányász volt
mindene fáj
gyógyszert nem szed
orvoshoz nem jár
minek
egy fia volt
az is meghalt
a menye az unokái nem látogatják
más rokona nincs
akikkel felnőtt meghaltak
csak a szomszédból jár át
egy vörös macska néha
azt simogatja ha az ölébe búvik
a kert meg az udvar olyan mint ő
vén és magára hagyott
méteres a gaz a csalán
ösvény vezet a kapuig
meg a kutyaólig
a ház is düledezik már
de neki még
talán kitart

killer

az apja vójár volt
ő meg börtöntöltelék lett

még emlékszik az első pofonokra
meg az első éjszakára
amikor a szenesbe zárták

azóta fél a sötétől
de a verést mindig is állta

és sokat kapott
az apjától a zsaruktól

meg mindenkitől
akikbe belekötött

volt hogy nem is védekezett
csak röhögött amíg verték

és röhögött akkor is
amikor ő ütött

nem tudja hogy miért
de élvezte a pofonokat
az ütések a rúgásokat
oda-vissza
az egész élete erről szólt

teste tele van forradásokkal

és azt is tudja
hogy egyszer majd agyonverik

ahogy ő az apját

2014

penészes kenyér az asztalon
műanyag zacskóban csikkek
a sarokban egy zsáknyi sörös doboz

két dikó
rajtuk takarók ruhák

rozzant polcon kopott porcelánbabák
az ablakban kartonpapír

a falak feketék a füsttől

az ajtóban méteres láncon
korcs kutya

egy férfi és egy nő
mint két rajta kapott gyerek

arcukon szorongás
kezükben gyűrött papírlapok

halk tómondatok kommunikáció helyett

én nem értem őket
ők engem nem értenek

felső tagozat

a szünetekben elbújtunk
a kazánház mögött és ott cigiztünk

a fűtőnek is adtunk így nem szólt

nyolcadikosok voltunk
és szerettünk oda járni

keményre tapostuk a földet
még eső után se volt sár

rossz padok és székek voltak odahordva
a széntárolóban papírgyűjtésből újságok
azt mindig feltúrtuk meztelen nők kepeiért

csajok is jöttek
így nem kellett messzire mennünk
egy kis romantikáért

a tanárok tudták a titkunkat
de békén hagytak
az igazgatót kivéve

ő folyton azt kajtatta
kinek adhat pofont vagy fegyelmet
mikor mihez volt kedve

egyszer egy haverommal és egy csajjal
ott cigiztünk és elkapott
kiosztott egy-egy nyaklevest
nekem mivel nem sírtam el magam
igazgatói megrovást is adott

de nem vettem komolyan

mert tudtam hogy ő az órák alatt
átjár az étkezde büféjébe

lehajint egy sört meg egy fél konyakot
ezért mindig piaszagú és spicces volt

és tudtam hogy a fiai hozzám képest
tényleg balhész srácok voltak

és így kompenzált
felesekkel és pofonokkal

A költészet és én

az első költő akit felfedeztem magamnak
Lawrence Ferlinghetti volt
nekünk egészen másfajta verseket
tanítottak irodalomórán
tizenöt éves voltam káosszal a fejemben
kapaszkodókat kerestem
és nekem ők lettek
Ginsberg
Kerouac
Corso
Snyder
főleg amerikai költészetet olvastam
aztán Hobónak és Konc Zsuzsának hála
József Attilát
Pilinszkyt
Nagy Lászlót
és másokat
egy kis semminek éreztem magamat
ha az én szövegeimre néztem
összetéptem mindent
amit addig írtam
és el voltam keseredve
nem mintha költő szerettem volna lenni
ugyanarra vágytam mint bárki más
feleségre családra lakásra gyerekekre
de egyre mélyebbre süllyedtem
az ivás a rock and roll és magány vegyületében
hál istennek a toll és a füzet mindig kéznél volt
azt mondtam mindegy
írok és kész
az évek múltak
nem volt senkim és semmim
csak négy vagy öt elfogadható szöveg
de ha agyonütnek
se tudom

még most sem
hogyan mi a költészet

Osztálytalálkozó helyett

szakmunkásképzőben sulis után
legtöbbször gyalog elindultunk
a buszvégállomásra keresztül a városon

szerettünk csavarogni
járni az utcákat a tereket

Flónak volt egy MAJA típusú lengyel rádiós-
magnója
Eddát Beatricét Hobót hallgatunk útközben

stíröltük a csajokat
ökörködtünk

másodikban már bort is vettünk
és megittuk a Tardona híd alatt
vagy a régi temetőben a bokrok között

néha elmentünk a játszótérre a Sörkert alá
volt ott egy háznői favár a gyerekeknek
jókat bújócskáztunk csak a buli végett

négyen voltunk igazi bajkeverők az osztályban
1980-ban sztrájkoltunk almaszedéskor
pont akkor amikor lengyelben a Szolidaritás

majdnem kicsaptak érte
a KISZ-ből mindenestre igen
ezután már a tanárok utaztak is ránk

amúgy is osztályt ismételtünk
meg abban versenyeztünk
hogyan melyikünket húznak meg több tárgyból
félévkor

azért arra ügyeltünk hogy év végén
összekaparjunk mindenből legalább egy kettőt

hétvégén koncertekre jártunk
hosszú volt a hajunk és ott cigiztünk
a többiekkel a WC-ben

harmadikban már a szalagavatót is kihagytam
sőt a ballagásra el se akartam menni

a szüleim nem is tudták hogy mikor volt

amikor megkaptuk a papírjainkat
arról hogy villanyszerelők vagyunk
mentünk négyen négyfelé

én is megváltoztam

már nem piálok
egyedül élek a macskáimmal
barátom alig van

időnként üvöltök
ha Tankcsapdát hallgatok

az erdőt járom egymagamban

verseket írok és olvasok

és itt ki is merül az öntörvényűségem

Feles Mancsi

negyvenhat éves
arcán vulkánok és szakadékok
fekszik
nézi az infúziós zsákot
már csak az marad meg benne
a sós víz
minden mást lassan elenged
tizenkét éves se volt amikor az apja
elkezdte markolászni a melleit a fenekét
és csak röhögött
te az enyém vagy mondta
meg kis csillagomnak nevezte
ő meg legszívesebben megölte volna
az anyja közben hányta magára a keresztet
és úgy nézett rá mint egy kígyó
tizenhárom évesen szökött meg először
akkor már az apja éjszaka se hagyta békén
ment a sínek mellett és öngyilkos akart lenni
aztán egy marhavagonban aludt a pályaudvaron
két nap múlva a rendőrök hazavitték
este megint elszökött
utána nem vitték vissza
jött a GYIVI és az intézet
az meg olyan volt mint
egy színes börtön

mindenhol képek rajzok meg virágok
de egy mosatlan pohárért már kapta is a pofonokat
ment a szívatás a csicskáztatás
így szinte mindig szökésben volt
ha visszavitték
bezárták egy sötétzárkába a lépcsőfordulóban
hogyan gondolkozzon
amikor nagykorú lett következett
a munkásszállás
és váltóműszakban a varroda
műszak végén már sírt úgy fájt a háta
mindig is gyenge volt
az első férfi akivel összeállt elivott mindent
albérletből albérletre jártak
aztán jött egy másik pasi meg még egy
meg még
már a számukat se tudja
mindegyikükben az apja varánuszarcát látta
amikor dugtak
így egyedül maradt
meg akart halni de nem tudta hogyan
inni kezdett hogy ne kelljen gondolkoznia
a végén már a piáért baszott bárkivel
törzsvendég lett az ambulancián
Feles Manóinak nevezték el
hol kijózanodni vitték be
hogyan törés miatt
de már másnap kint volt
és addig ment amíg be nem rúgott
nem gondolt ő már akkor semmire
csak a következő felesre és a következőre
aztán jöttek akik meg akarták menteni
orvosok papok szociális munkások
szépen választékosán beszéltek
röpködtek a tanácsok
az ígéretek
még véletlenül se nevezték alkoholistának
bennük meg az anyja kígyószemét látta
és nem hitt nekik

most már mást nem akar
csak hagyják békén
és legyen mindennek vége
ami ő

A telepi srácok

emlékszem
hogyan irigyeltük az idősebb telepi srácokat

amerikai farmerban jártak
izmosak voltak és vagányok
ott szerelték a motorjaikat a Népkert fái alatt
nyáron a zsilipnél tanyáztak
fejest ugráltak a korlátról
minket meg elzavartak onnét
esetleg elküldték sörért
és akkor maradhattunk

Szancsónak hívták a legmenőbbet
ő még börtönben is ült
aztán csak eltűnt és hallottuk
a Dunából húzták ki valahol Bécsben
hiába volt a sok fekvőtámasz
az ötvenes bicepsz a széles váll
így ma már nincs Szancsó
ahogy nincs telep és nincs Népkert
és már én sem irigyelek senkit semmiért
ha csak nem Bukowskit a versei miatt

Tanműhelyben

még dolgozni kell rajta mondta az oktató
bassza meg morogtam magamban
tudtam csak azért szívat mert hosszú volt a
hajam
mert a múlt évben meghúztak fizikából és
kémiából
és tudta hogy mindig kigúnyolom a háta
mögött
én meg azt
hogy legszívesebben kirúgna a műhelyből
reszeltünk és vártuk
hogy nekiálljon bütykölni valami szart a kocsjához
mindig azt csinálta azt az ezer éves Skodát
más nem is érdekelte csak az a rakás szemét
a felesége ivott meg dugott mindenkivel a
telepen
gyerekük nem született
úgyhogy az volt a mindene az a gedvás kocsi
kész csódtömeg volt ez az oktató
a füléből és az orrából fekete szőrszálak nőttek
ki
a haja szinte már mind kihullott
és ami maradt azt előre fésülte
és egy kis idő után oldalra lógott ahogy a satu
felé hajolt
egy kicsit kidugta a nyelvét amikor dolgozott
olyan volt mint egy munkaruhás ördög

mi meg abbahagytuk munkát és kimentünk
ha jó idő volt a trafóház melletti fűbe
hevertünk és aludtunk egy kicsit
télen meg átmentünk a villanyszerelőkhöz
cigiztünk és pornólapokat nézegettünk a raktárban
délben ha visszamentünk a tanműhelybe kajálni
fel se nézett
a tenyerével simogatta a vasat
nézte oldalról meg felülről meg alulról
méregette mintha legalább is gyémánt lenne
de nem volt más csak egy darab fém
fényes a sok simogatástól törülgetéstől
háromnegyed kettőig ültünk a kályha mellett
utána elpakoltuk a szerszámokat és összesepertünk
odamentünk az oktatóhoz és mondtuk hogy
megyünk
már annyi az idő jegyezte meg
és folytatta amit éppen csinált
aztán egy reggel ahogy beléptünk az ajtón
láttuk hogy ott fekszik a betonon
a fülénél alvadt volt a vér
és a legyek felhője éppen olyan hangon zúgott
körülotte
mint az ócska Skodája üresben

falu bolondja

vén bolond
mondtuk rá legtöbbször
állandóan kenyeret majszolt és vöröshagymát
komor volt és nem beszélt
azzal sem törődött ha megdobáltuk
vagy kigúnyoltuk
nyáron is hosszú fekete posztókabátban járt
és mindenféle kacatot összehordott a házába
az összes filmet megnézte a moziban
a harmadik sorban a nyolcas szék volt az ő
helye
és körülötte senki se ült
olyan bűdös volt
nagymamám néha adott neki szalonnát
meg apám régi ruháiból néhányat
és megszidott
ha hallotta hogy én is csúfolom
igazából senki nem tudott róla semmit
így mindenféle baromságot összehordtunk
hogy ezért meg azért lett ilyen
még az igazi nevét se tudtuk
és ha nagymamámat kérdeztem

azt mondta hagyjuk békén az öreget
aki egy téli este elesett
és reggelre halálra fagyott
utána valamiért mindenki szomorú lett
úgy kushadt a falu mint egy beteg állat
így gyászolva az öreget
aki a sorsa miatt nem lázadt soha
vagy talán csak egyszer
és veszített

harminckilenc kiló

harminckilenc kiló
ez volt az ambuláns lapra írva

nem is éreztem
ahogy vittük le a hegyről

ott találtuk egy kunyhóban a dzsuvában
rongyokkal letakarva

egy ágybetéten feküdt öntudatlanul
már azt hittem halott

a pulzusa gyors volt és alig tapintható
a párja meg azt mondta
hogy csak nem bír felállni
nincs semmi baja

hányingerrel küszködtem
olyan bűdös volt
és mindenhol szemét és ürülék és legyek
meg rohadt meleg

míg telefonáltam arra gondoltam
tíz év alatt hányszor láthattam józanul

az arca puffadt volt és szürke
a szeme kék és fakó
mintha olajban úszna

meghallottuk a kocsit a toronynál
csak odáig kéne elvinni

a tüskék marasztaltak volna
ahogy másztunk a benőtt ösvényen

mi van kérdezték a mentősök
Rivó és pia mondtam

és odaadtam a gyógyszeres üveget

visszamentem az irodámba
dühös voltam és még mindig éreztem a
kunyhó bűzét

ahogy később mentem át a parkon
összefutottunk

leléptél kérdezem
dehogyan kiengedtek mondta és mutatta
papírjait

harminckilenc kiló ez volt ráírva
és a többi meg a szokásos rizsa

de csak ez maradt meg
csak ez
hogyan harminckilenc kiló a súlya

Bitch

a szüleim kapásból azt mondták volna rád
hogyan ribanc
és még kulturáltan is fejezték volna ki magukat
miért nem keresel magadnak egy rendes lányt
fiam
milyen sokat hallottam
ami az ő értékrendjük szerint azt jelentette
hogyan mos főz takarít
de nekem te kellettél
egy születésnapon találkoztunk
részegebb voltai mint én
ott hánytál a trafóház mellett
utána a beat költészetről beszéltem neked
hajnalig
aztán másnap izzadt a tenyerem és remegtem
a telep végen a sarkon
vártam hogy jöjjön az a kurva busz
és láthassalak újra
szerettem nézni az árnyékokat ahogyan sétáltunk
a lámpák alatt
mint egy macska olyan kecses voltál
meleg volt a csókok és a hajad úgy borult ránk
mint egy sátor
aztán nem láttalak hetekig
csak ittam és püföltem a falat az ágyam mellett
a Cream bömbölt a fehér szobámban
néztem a behívót az öngyilkosságon gondolkozva

szürke füstös ködben úszott az arcod
és tüskék nőttek befelé a fejembe
véres volt a könnyem és napokig nem beszéltem
senkivel
aztán bevonulás előtt az utolsó este
a buszfordulóban
ott ültél a legjobb haverom ölében
és csókoltad ölelted ahogy engem
én meg ott álltam és a testem nehéz volt mint
a sár
még hallottam hogy valamit szólsz hozzám
nevetve
aztán az ördög megragadott és bedobott a
pokolba másfél évre

azóta nem láttalak

nem versek

ezek nem versek
mondta apám amikor
elolvasta első költeményeimet
tizenöt voltam túl egy bukáson
inkább a tanulással foglalkoznék jegyezte meg
nem ilyen szarokkal
nem is tudom mennyi spirálfüzetet írtam tele
később egy pszichológus azt mondta
ha nem írok talán bekattantam volna
ez volt az én első terapiám
tele voltam gátlásokkal és pattanásokkal
nem érdekelt csak a rock and roll meg a pia
ott üvöltöttem az első sorokban
semmi jó nem történt velem akkoriban
csak szombat esténként a koncertek
néha az izzadt tömegben találtam magamnak
egy lányt
és úgy öleltem mint egy fuldokló
de túl örült voltam akkor még egy kapcsolathoz
és máshoz is
sodródtam akár az ördögszekér
szúrtam de túléltem mindent
és most is ülök
és írom a nem verseimet

**104
példány**

**ISBN 978
ISSN 0866-4420**

Felelős kiadó Tamási József

Felelős szerkesztő Striker Judit

**Badó Stúdió & Print Bt. – 2016
Felelős vezető: Badóné Szebeni Zsuzsanna**

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság
